

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Ingressurus Religionem non petat consilium à cognatis: non differat
ingressum: non abiiciat Dei vocationem: bono fine ingrediatur: à peccatis
grauibus tunc maximè absterneat: bona temporalia ante ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

S. Chrylostomi: Consideramus, inquit, si nimium quidam ac importune risit, reprehensio est à quopiam. Responder alius, nihil esse id mali. Quid enim est risus aut quid inquam mali ex risu sequitur? Orta tamen est ex immoderato paulisper risu scurrilitas, à scurrilitate turpiliquium: à turpiliquio operatio turpis profecta est. Dum inter turpia & dedecorosa videmus, ait Saluianus, scelera committimus, & quidem scelera non minima, sed ob hoc ipsum penatiora, quia cum videantur specie esse parua, rebus sunt exitiosis pestilentissima. Quotidiana pro dolor experientia comprobata talibus sermonibus multos prolabi ad turpia facinora. Ideo merito Sidonius Apollinaris commendauit quendam, Quod castitatis affectu contubernia fugerit impudica praesertim quibus nihil pensi, nihil sancti est in appetendis, garrendisque turpidiudibus: quique, quod verbis inuerecundis aurium publicarum reuerentiam incessant, granditer sibi videtur facietari. Quocirca Aristoteles suo & aliorum iudicio monuit, Omnino obscenitatem verborum exterminandam esse ex Ciuitate: ex turpiter enim loquendi licentia, sequitur turpe facere. Seruandum est ergo monitum S. Alterij: Et auribus sua leges sint, sua cautiones. Ad sanos enim sanctosque sermones inclinare & patrefacere eas oportet, ac per istos quasi tubos ad animam bona dicta transmittere. At si quis vitorum affecta, pestilensque & perniciosus homo propius accedit, ut peccati cœnum per aures infundat; vitandus ille & fugiendus non aliter, quam genus illud ferarum, quod toxicum enaculatur.

CAPVT DECIMUM QVARTVM.

Ingressurus Religionem non petat consilium a cognatis: non differat ingressum: non abiciat Dei uocationem: bono fine ingreditur: peccatis grauibz tunc abstinat: bona temporalia ante ingressum non dissipet.

Cum Religiosus status is sit, in quo Christo inuitante, eum sequuntur illi, qui mundum relinquunt, & hæc sequela, ut ait S. Hieronymus, relicta malis, facere bona. Cùm supra dictum sit, quibus modis relinquenda sint mala, seu declinandum à malo, ut ait Dauid, nunc videndum est, quid sit facere bona, quod diximus debere esse cordi ei, qui se preparat ad ingressum in Religionem, uti & cuius Religioso. Hoc S. Ambrosius indicat quid sit: Christus inquit, est finis omnium que piâ mente possumus, in omnibus tibi sequendum est. Ad quem igitur contendas, nisi ad perfectionem omnem summamque virtutum? Et idem tibi dicit: Veni sequere me, hoc est, ut ad consummationem virtutû peruenire merearis. Ergo qui sequitur Christû, eum pro possibilitate sua debet imitari, ut præcepta eius secum ipse medietur, & diuinorum exempla factorum.

Sed ad particularia deueniendum est, quibus modis is qui interior sentit inspirationes ad ingressum in Religionem, debeat sequi Christû, & se gerere, antequam ingreditur Religionem.

Primus modus est, Ne petat consilia à sanguine iunctis & similibus personis, carni & mundo addictis, sed propter causas supradictas tanquam diuinam uocationem acceptet. Quantos mundi sapientia maledicta supplantat, inquit S. Bernardus, & conceptum in eis extinguit Spiritum, quem voluerat Dominus vehementer accendit. Noli, inquit amici, precipitanter agere, diu considera, diligentiùs intueri: magnum est quod proponis, & opus habens multâ deliberatione. Experire quid possis, amicos consule, ne post factum te penitere contingat. Hac sapientia mundi terrena, animalis, diabolica, inimica salutis, suffocatrix vitæ, mater repiditatis, que solet Deo vomitum prouocare. Caue tibi ait. Ut quid enim? Cùm à Deo verbum esse non dubitas, quid opus est deliberatione: vocat magni consilij Angelus: quid aliena consilia prestolaris: quis enim fidelior, quisue sapientior illo? Deduc me Domine & deducar: fortior esto & inualefce. Noui ego quamam sint, que oportet fieri cito. Abscondi ignem in sinu meo, & exusto iam latere, iam nudatis visceribus, iam sanie defluentibus, diu mihi deliberandum est an expergiscar, an excutiam, an abiciam illum? Amicos consulat, qui non legit, inimici hominis domestici eius. Quocirca S. Thomas fusè ex S. Scriptura & SS. Patribz probans, non esse petenda consilia, dum quis vocatur à Deo ad Religionem, siue vocetur exterioriùs, ut Apostoli, siue interioriùs, ut alij, & asserens non esse diu deliberandum de hoc, sed statim executioni mandandam diuinam uocationem, id quoque confirmat auctoritate Aristotelis, asserentis, De his qui à Deo mouentur, consiliari non expedit eis. Habent enim principium tale (mouens animam & rationem) quod melius est intellectu & consilio: scilicet Deum: Et subdit S. Doctor: Erubescat igitur, qui se dicit Catholicum, diuinitus inspiratos ad humana transmittens consilia, quibus eos Philosophus ethnicus asserit non egere. Et supra dixerat: Spiritus S. reuelat non solum docendo quid homo debeat loqui, sed etiam suggerendo, quid homo debeat facere, ut dicitur Ioan. 14. Cum igitur homo instinctu Spiritus S. mouetur ad Religionis ingressum, non est ei differendum, ut humanum requirat consilium, sed statim homo impetum Spiritus S. sequi debet. Quod si ipsi parentes dissuadeant in Religionem ingressum, imò vetent, obedire eis non tenetur, ut cum S. Hieronymo docent alij SS. Patres & Theologi. Immo ipsi ethnici. Hinc Hierocles ad 4. Pythagoræ: Maioribus, inquit, bonis propositis, maiora minoribus præferri oportet, quando vtrumque seruare non licet. Ut honestum quidem est obedire Deo, honestum & parentibus, si vtrumque præceptum & suadela, ad hoc tendit, firmum erit, & lucro adscribemus. Sed si ad aliud nos lucat diuina lex, ad aliud nos ferant præcepta parentum, in hac uoluntatum diseritate, Deum præferri semper oportebit. In is solum parentibus non obtemperantes, in quibus ipsi diuinis legibus non obedierunt. Exempla eorum qui inuitis parentibus ethnici ad vitam philosophicâ conuolarunt, habet ethnicus Porphyrius. Secundus modus faciendi bonum, est, ne pro-

181.
S. Ecce nos reliquimus omnia.
Mich. 7. Marth. 10. Opusc. 17. contra retrah. ab ingref. Relig. c. 9.
Hier. ep. ad Heliodor. Amb. 1. 1. de Virginit. Aug. ep. 38. Chrylost. hom. 84. in Ioan. Gregor. hom. 37. in Euang. Sanchez 1. 4. in Decal. c. 20. & ibi citati. 182.

craftinet, ne differat suum in Religionem ingressum, non habens iustam & grauem causam, iudicio Confessarij vel Directoris spiritualis, ad procrastinationem, causa autem non differendisine causa ingressum, sunt hæc.

Prima. Ut quanto cyus te liberares ab his occasionibus & periculis peccatorum, quibus scateet vita secularis, de quibus supra tractatum est. Ab ore putei gehenna eripior, ait S. Bernardus, & inducias petam? & retardabor? & cunctabor exire, si forte interim fiat aliquid? Magnum omnino est quod offeratur, sed eo vtiue libentius & festinantius excipiendum, & obuiis arripendum manibus, cum seruore & hilaritate. Non erubescamus ergo sugere, monet S. Ambr. gloriosa enim suga est sugere a facie peccati. Et Seneca monet: Relinque ista ad qua discurritur: relinque diuitias, aut periculum possidentium aut onus: relinque corporis voluptates, emolliunt & enervant: relinque ambitum, tumida res est, vana, ventosa, nullum habet terminum. Quod maxime iuuenibus faciendum est, quia facile alliciuntur ad peccata, rerum terrenarum crepundiis, & cito tentationum impulsibus prosteruntur, quippe in ea ætate frequentioribus. Iuuenilis enim ætas, inquit S. Augustinus, suo malo edoctus, pluribus atque maioribus tentationum tempestatibus quatitur, & fluctuum crebriore impetu seculi mundantis operitur: forma dignitate iactatur, pompa rerum temporalium presurgere aut exoptat, aut gaudet. Et vt scribit S. Hieronymus: Inter incensura vitiorum & carnis titillationes, quasi ignis in lignis viridibus suffocatur, vt suum non possit explicare fulgorem: scilicet virtutis.

Sicut enim qui maris fluctibus iactatus, non necit moras, vt cito ad portum perueniat, sed quam citissime cupit esse in portu, vt pericula qua a fluctibus maris imminet, euadat: sic qui inter fluctus secularis status degit, properare debet ad portum Religiosi domiciliij, ne peccatorum fluctibus obrutus, demergatur, vti complurimis contingit. Vnde bene monuit S. Gregorius Nyllenus: Cum in hanc vitam tanta malorum turpitudine simul coniecta sit, vna est ratio qua in liberemur, si nos ab ea vita penitus segregemus. Neque enim qui Sodoma habitauerit igneos imbres effugere poterit, neque ab Aegyptiorum seruitute se quispiam vindicabit, nisi Aegyptum deserat, & non rubrum illud, sed hoc arum & vere obscurissimum mare pertranseat. Festina igitur, inquit S. Hieronymus, queso te, & harenti in salo nauicula funem magis praecide (vt eam citius eripias è periculis maris) quam solue, quia saridus soluitur, quam praeciditur. Quis vnamquam, inquit S. Gregorius decurrentium fluminum tumidis vorticibus raptus, manere ipse fixus potuit, deorsum vnda defluente? Quisquis ergo defluere deuitat, superest, vt quod defluit fugiat: ne per hoc quod amat, in hoc cogatur peruenire, quod vitat. Qui enim rebus labentibus inhaeret, illo videlicet trahetur, quo tendit, quod tenet.

Secunda. Quia dilatio ingressus, saepe adfert iacturam vocationis, saltem torporem quen-

dam, qui facit, vt libenter postea ingrediatur is qui ingreditur Religionem. Hoc obseruauit S. Chryostomus, qui in quadam concione, cum secularibus Antiochenis statum Religiosum commendasset, subdit: Fortè multi nunc incaluiti, & tam pulchra conuersationis desiderium concepsisti. Verum quid prodest, si dum hic es, hunc ignem habetis, egressi vero flammam extinguisti, & ardor ille euanescit? Quid igitur remedijs? Dum tibi seruens est hic amor, abi statim ad illos ipsos Angelos, eumque magis accende. Ne dicas: Alloquar prius propinquos, resque meas expediam. Torporis initium est hac dilatio. Patrem discipulus sepelire voluit, nec id Christus permisit. Quid ita? Quoniam acer instat diabolus, vt se in animum infuset, & si vel breuem arripuerit vacationem, vel prorogationem, ad magnum inducit torporem. Ideo quidam admonet: Ne differas de die in diem.

Tertia Causa non differendi ingressum in Religionem est: periculum mortis, ne si forte ea superuenerit, priueris illis supradictis innumeris bonis & meritis, qua adfert status Religiosus. Festina, inquit S. Anselmus ad tantum bonum, quia nullo bono efficacius peruenies ad summum bonum. Plures vidi promittentes & differentes, quos ita mors tulit, vt nec id persicerent, quo se impediebant, nec id inciperent quod promittebant. Et S. Bernardus Romanum Diaconum hoc motiuo excitat: Quid tardas, ipsum quem iam dudum conceperas Spiritum parturire salutis: nil mortalibus vel morte certius, vel incertius hora mortis, siquidem tanquam sur in nocte, ita veniet. Va praganantibus illa die. Eia ergo festina, exi, recede, moriatur anima tua morte iustorum, quo fiant & nouissima tua horum similia. O quam pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum eius! fuge queso: in via peccatorum ne steteris. Quomodo ibi viuere potes vbi mori non audeas? Festina, ne diabolo infidiantis & seuire cupienti ad nocendum, detur occasio. Scribit S. Cyprianus Martyr, Quando & Apostolus dicat: Nolite locum dare diabolo: liberauda est vigilanter de periculosi loci nauis, ne inter scopulos & saxa frangatur: Exuenda est velociter de incendio sericina, priusquam flammis superuenientibus concremetur. Nemo diu tutus est periculo proximus. In hoc periculo est ætas iuuenilis. Nam vt ait Cicero: Voluptate & delicijs facile iuuentus intercipitur.

Quarta Causa, quia est quidam contemptus Dei, dum te vocat ad se, non statim se proripere, sed nolle statim ad Deum accedere, idque deliberatè. Ideo S. Bernardus ad quendam qui ad absolueda litterarum studia annuas quasi inducias postulaerat sic scribit: Obsecro, redi ad cor: & aduerte hunc annum terminum, quem tu tibi indulsisti. INIURIAM DEI, non esse annu placabilem Domino, sed discordia seminarium, ira fomitem, nutrimentum apostasiae, qui Spiritum extinguat, gratiam intercludat, teporem afferat illum, qui Deo solet vomitum prouocare. Bene dixit, hanc dilationem vergeri in iniuriam Dei, quia sic ingressum differro sine causa iusta, est, ac si diceret: Domine nolo modo venire, expecta me, post aliquot hebdomadas veniam, vel

S. Ecce nos reliqu omnia.

epist. 84.

183. S. 2. 46. de temp.

ep. 2. ad Nepotian.

1. de virgin.

ep. 103. ad Paulin.

1. 2. mor. cap. 2.

184.

hom. 17. ad pop.

183.

epist. 1.

epist. 109.

1. 1. ep. 11. Eph. 4.

186.

epist. 104.

vel post tot menses. Auderesne ita respondere Imperatori, te ad se vocanti; & quidem si scires, eum te vocare, vt faciat Principem Imperij, & valde dicitur Sic respicit tractant Deum, qui vocationi (non habentes iustam differendi causam) non obsecundant. Ecce, inquit S. Augustinus, indulgentia dator aperit tibi ostium: quid moraris? gaudere deberes, si aperiret aliquando pulsanti. Non pulsasti, & aperit, & foris remansit: Ne ergo differas.

Quinta Causa, æquum est, vt ita ames animam tuam, saltem, sicut amas corpus. Sicut ergo non differes prandium & somnum corpori commodum, quando est tempus prandij & somni, ita differre non debes ingressum in Religionem tuam, pro quo semper est tempus aptum: & vltterius ac longius, non est quærendum, quando quidem ingressus iste cedit in multiplex bonum animæ: tuz, supra explicatum. De misericordia operibus, ait S. Augustinus, quodam loco Scriptura dicit: Ne dixeris, vade & reuertere, cras ego dabo: cum possis continuò benefacere: non enim scis, quid sequens contingeret die. Audisti præceptum non differendi, vt in alium sis misericors, & differendo in te es crudelis: Exhibe & anima tua eleemosynam: Non dicimus, vt tu Deo des, sed ne repellas manum dantis: scilicet Dei, qui dat tibi celestem eleemosynam vocationis ad Religionem, vt te tanquam pauperem è stercore eleuet, & colloquet cum Principibus populi sui.

Sexta Causa. Quia qui iudicio sui Confessorij non debet differre ingressum in Religionem, si coram Deo rem profundè consideret, & considerare deberet, ac si iam iam moriendum sibi esset, non inueniet reuera talem vllam causam differendi ingressum, qualem habuit ille discipulus, qui voluit prius sepelire patrem mortuum, & hoc vltimo charitatis filialis & obsequantia actu expleto, deinde sequi Christum. Christus tamen ei id vetuit: sed dixit: Sequere me, & dimitte mortuos sepelire mortuos suos. Hoc dixit, inquit S. Chrysostr. non iubens contemnere amorem erga parentes, sed monstrans, quoniam celestibus negotijs magis nobis necessariū videri oportet, & quod toto studio nos iis applicare debemus, quamuis impedimenta que obiciuntur, & maxima, & maximè necessaria aut insuperabilia videantur. Et S. Ambrosius: Paterni, inquit, funeris sepultura prohibetur, vt in reliquis, humana posthabenda diuinis. Bonum studium, sed maius impedimentum. Nam qui partiur studium, deriuat affectum: qui diuidit curam, differit profectum. Ergo prius obeunda qua maxima sunt. Atque ita S. Thomas ex professo tractans hac de re, an diu sit deliberandum de ingressu in Religionem, & per consequentiam, an differendus sit iste ingressus propter deliberationem de eo; non semel resoluit & probat, nullo modo differendum esse, sed quàm citissimè obediendum esse Deo vocanti. Sic fecere Apostoli Petrus & Andreas, qui postquam à Christo audierunt sibi dici: Venite post me, & faciam vos piscatores homi-

num, continuò relicta rebus secuti sunt eum. Sic Matthæus postquam audiuit à Christo: Sequere me; Surgens secutus est eum. Sic cum visis Iacobo & Ioanne vocasset eos, statim relicta rebus & patre, secuti sunt eum. Sic Eliæus sine mora secutus est Eliam. Nescit enim tarda molimina, spiritus gratia, vt ait S. Ambrosius: Et vt scribit Seneca: Ingratum est beneficium, quod diu inter manus dantis hesit.

Septima Causa non differendi ingressum in Religionem, multò magis excutiendi vocationem, est, quia id valde displicet Deo: tam quia est quidam contemptus Dei, dum vocans aliquem non auditur, (vt supra dictum est) tum quia declarauit hoc Deus miris modis, displicere sibi, partim tales puniendo grauissimè, & permittendo ruere in scelera, partim minas acres intentando. Extat Epistola S. Bernardi ad Thomam Audomarensem, qui ob studia literarum, ingressum in Religionem differabat, ad quem deterrendum, supplicio alterius, eandem ob causam diuinitus immisso, conuertere conatur. Heu, heu, videri mihi vno spiritu ambulare, sicut & vno censuris nomine, cum altero illo Thoma, olim scilicet Praposto de Beuerle, qui cum se similiter nostro Ordini & nostre domus toto desiderio deuouisset, cepit inducari, & ita paulatim refrugescere, donec subitè & horrenda morte præreptus, factus est de medio secularis, & præuaricator, & duplò filius gehennæ: quod ab eo, si fieri posset, auertat misericors & miserator Dominus. Sed sunt alia terribiliora exempla. Scribit enim S. Antoninus, quendam, Franciscani Ordinis votum suscepisse, postea mutato consilio, factum Canonicum, post paucos dies incidisse in morbum lethalem, squam ob causam admortitum à suis de anima per confessionem expianda, respondisse, nihil esse opus: quoniam ostensum sibi esset, se esse damnatum, quare ne amplius sibi molesti essent, quia non posset confiteri. Apparuit enim, inquit, mihi Dominus iratus, dicens: Vocauisti & tenuisti, ideo vade ad penas inferni. Alter cum se Cisterciensium Ordini vellet addicere, & de die in diem sine causa differeret, apparuit ei Christus D. cum Apostolis Petro & Iacobo, Petrus tenebat pulcherrimum librum coram Domino apertum, in quo illius adolescentis nomen, Ioannes, descriptum erat, sed Dominus ad S. Petrum, Dele, inquit, istum de libro meo. Iacobus verò supplicare ei cepit pro illo, & emendationem promittere. At Ioannes hoc videns, tremebat, nouamque vitam pollicebatur. Dominus autem, quasi illius inconstantiæ minus credens, fideiustorem illius voluntatis postulauit, quem se S. Iacobus obtulit. Interea excitatus iuuenis admirans ea quæ viderat, rursus obdormiuit, & iterum id ipsum vidit, & præterea scriptum in illo libro legit illa Canticozum verba: Murannas aureas faciemus tibi, vermicularas argenti. Tandem euigilans & illis nimis exterritus, & his promissis excitatus, Ordine Cisterci-

ciensem nullā morā interpositā ingressus est, & magnos in eo fecit in virtute progressus.

Plat. 3. c.
38. In historiis quoque Franciscanis scribitur de quodam studioso Parisiensi, qui cum illum Ordinem ingredi statuisset, & postea mutato consilio ad alia se diuertisset, nocte quadam vidit se sisti ante Iudicem Iesum in regio throno cum Maiestate, confidentem, & conscientia percussum clamare cepisse, *Miserere Domine: cui Dominus: Miserebor, inquit, si cogitata perfereris.* Quod cum libentissimē se facturum dixisset, nihilominus tamen a demone in ahenum oleo & pice fosuens coniectus est, in quo videbatur tantis torqueri cruciatibus, ac si pte doloris magnitudinis omnia a carne reuellerentur. In qua angustia exasperatus, nulla interpositā morā Religionem ingressus est.

39. Tertius modus faciendi bonum ante ingressum in Religionem, est exequi Dei vocationē non abicere, quia sicut desertores Religiosi status plenamque infelicissimos habent exitus, ita & ij qui resistendo diuinā vocationi eam non excipiunt. Id ostendat ex literis ex nostrae Societatis historiis petitis: Adferrem & aliorum Ordinum exempla, sed historias eorum non habeo, licet quaesierim ab aliorum Ordinum Superioribus. Cum quidam conuictor Romanus in Societatem se ingressurum vouisset, ad eaque postea sententia, amicorum quibuscum suum consilium communicaret, blanditiis nuptiarumque inuitamentis aduici se passus esset, sua perfidia penam dignam Deo dedit: paucis enim post diebus grauisimo atque insanabili morbo est oppressus.

Ann. 1581. pag. 22.
35. Eodem anno cum Cataci in Prouincia Neapolitana, adolescens quidam omnino constituisset se Societati, aut certe Capucinis se adiungere, cum resistisset parentum variis blanditiis, tum opulento impudens atque illustri matrimonio unicum, sibi que carissimum filium ab ea sententia auertit. Sed non diu ea rotatus est pater, siquidem mense post febris inuadens filium, septimo die vita, matrimonioque excurbauit.

Eoid. Mater filiam tantum non in Societatem cooptatam, euolatibus, quibus uniuersam ciuitatem nostramque Collegiam replauit, domum inuitum retraxit, nec impune decimo enim die ipsa in febrim pestilentem incidit, quae culpam agnosens, filium vltro ad Collegium remisit, testata nunquam se eum a suscepto Religionis consilio reuocaturam, moxque conualuit.

pag. 74. Eodem anno Vllispone cuidam diuinitus iniecta mens est, ut delecta vite antea acta maculis, certo se Religiosorum Orāmi diceret, quod cum vni de nostris Patribus exposuisset, ab eo petiit, ut sibi diem constitueret, quo peccata confiteretur. Pater diem mercurij dixit: ad quam diem venit ille quidem, sed negauit se factis adhuc paratum ad Confessionē obeundam, itaque in diem Dominicum reiecit, quo die subito morbo correptus, nandum expiatus, vita decessit.

pag. 43. Anno 1584. Cum adolescentem Gallum propinqui a Societate auertere conati essent, quam ingredi voluit, vici que eius fuissent con-

stantia, tamen improba eorum mens impunita non fuit, quippe ex iis vnus, praeceteris insolentior, vix dominum rediit, cum reprobis iugulatus est morbo: nec ita multo post, frater in lacu perit, ut doceretur imprudens pater, suos ei filios non grauatē concedere, cuius sceptrum atque imperio liberorum vix atq̄te mories obtemperant.

Eodem anno 1584. Heripoli quendam vocauerat Deus, sed dum is diem ex die trahit, & Dei vocem procrastinando contemnit, morifero correptus est morbo, ut frater suoque corpore, vigeret animus qui lanquebat. Itaque reputare secum attentē cepit, quando cuius tum ageretur, si nostrorum licet inter amplexus, suprema illius hora molestis angoribusque defungi. Quae cogitatio cum penitus insidisset in animo, statuit pugnare pro viribus, ut quamprimum in Societatem aditus patefieret. Rebus igitur cum Rectore transactis, ut voti compos est factus, releuari morbo subito cepit: facile ut appareret vim illam fuisse diuinam, quia iis omnibus est parata, qui malunt plagis quam vocibus admoneri.

Eodem anno Tolosam cum pater venisset, ut adolescentem Societati se aggregare volentem, auerteret a proposito, fracto in iuere brachio, domum se retulit: praclare doctus, quāvis et diuina eximie sentenda sit vltio, qui a diuino famulatu suos liberos retrahit.

Ann. 1585. Turnoni cum quidam ad diuinam vocem obsisteret, (vocalus ad Societatem) in morbum incidens, sensu sua pertinacia penam diuinitus sumi statuitque, quod Deus duceret, eo sequi nec ita multo post releuatus est morbo, sed beneficii immemor ne propositum, cum in patriam refluxisset, exagitari iterum ceptus est morbo, dum ad extremum in animum induxit: illustriores diuina voluntatis significationes non expectare, reliquitque patriam ad Societatem sine cantatione se contulit. Ad hoc caput referri potest id quod contigit.

Circa annum Domini 1586. & 87. Receptus erat adolescens, patre inuito Parisiis, atque ita inagnans ut rem iudicio experiri velle. Hoc dum moliret, expertus est iudicium erga se Dei: qui enim natum foris vnum a nobis repetebat, is alterum domi amisit, nec op. na morte praereptum. Alterum eadem vrbat cura adolescentem, cumque res inibi esset ut conficeretur, euocatur a patre, qui morbo laborabat. Obtemperat filius vocanti: nec ita multo post consilium aperit: exar defuit hac oratione pater vehementius quam febrim ingeminat precor adolescentem: ille persistere in recusando: adhibetur interea parochus ad confessionem: post quam, hominera admonet, ut nato se exorabilem praebeat, ne sancto diuini Spiritui obstat. Mira res: vbi ad leniorem mentem flecti ceptus pater, eodem pene momento leuior est factus morbus, ita ut breui conualesceret.

Ann. 1589. auenione, quidam e discipulorum numero in Societatem admitti vehementer cupiebat: sed cum differri placeret Moderatoribus, sine mora intolerantior, sine familiarium inductus consilio, intepuit: & fortasse esset in alia omnia, nisi nocturno terrore somniorum, spectrorumque horribilium, excitatus esset. Vbi rediit ad pulchrum propositum, sacrae imagines abiecit.

Ann. 1590.

Anno p.
117. 118.

Anno 1591. Taurini adolescens quidam ad nos animum appulerat, sed acceptis literis ab amico dissuadente, abiicit consilium, tum Sacerdos quidam, re cognita, ad dissuasorem scribit, admonens, ut si bene consultum alij vult, adhortetur ad ingressum: proponit historiam iuuenis ex alia Prouincia, qui cum Deo non pareret vocanti, assumptus in partem facinorum à latronibus, eorum & suspendij particeps fuit. Quae de alio narrabatur haec idem contemptor vocationis, expertus. Paucis post diebus comprehensus cum turba grassatorum, & coniectus in vincula, ad eundem Sacerdotem dat literas, errati veniam petens, simulque significans sibi commissum scelus cum socijs capitali supplicio luendum.

Admissus alter in Societatem, ibidem mox, cum properaret ad Domum probationis, ipso in itinere mutat mentem; flectit in patriam: miser vix eam attingerat, cum ab homine nescio quos, qui se incidisse crederet in inimicum gladio transiit, ibi tum ille, cum in terram cecidisset, has penas do propter neglectam Societatem Iesu, ad quam vocabar, haec moriens efflauit.

Pg. 140.

Eodem anno Dole adolescens vnicus erat vidua, praesanti ingenio: eum mater Societati addixerat non repugnantiem: iam laurcam philosophiae adeptus properabat ingressum: is dum differtur, more impatientis, aut indignans, freto adolescentem se abripi sinit, ingenti more parentis metuque. Iamque excussa è pectore cogitatione Societatis, profectionem in Italiam parat: dissiuadetur a discessu à matre, nostrisque labore irrita. Ceteram Societatis inuenda cura aut tenuis aut nulla. Iam comparauerat itinere vestem; ac nummos: iam equum delegerat: huius autem, dum (ut sit) experiundi cura modum transit, iuuenilis exercitatione (an defatigatione nimia, an potius ita visum Deo) morbum contraxit, equo viuis non assurrexit: egrotante corpore animus valentior: ita erratum agnoscebat suum, desolebatque: nec aliam ob causam ei mors acerba, quam quoad Societatis prohiberet ingressum. Inter multa quae dolenter ac pie dixit, ista iudicia tua Domine. Hac nouissima verba moriens uisere.

Anno.

Pg. 141.

Neapoli anno 1592, adolescentulus nobilis qui tribus sepe mensibus in Societate non sine laude exaltus, repente commutata voluntate discessit. Haud multo post, voluptatum illecebris irretitus, muliercule cuiusdam rogatu in conspectu Domus nostrae interficitur, ut locus ipse exitij, omnes de exitij causa admoneret, & morte horribilior vita exitus fuit, quia confessione non expiatus interit.

Anno p.

150. 151.

Circa annum Domini 1594, Quidam concepto voto Societatis, intemperat, iamque omnino inde animum abduxerat: hunc tandem diuina clementia respexit, flagellique semel & iterum castigatum, ad se reduxit. Ex alto enim admodum recto praecepti lapsus, venit ad extrema ut à medicis destitutus, spes salutis nulla superesset. Tunc voto Religionis reperito, pristinam recipit valetudinem. Sed periculo perfunctus, oblitus voti, iterum ex alta arbore, tam grani casu decidit, ut omni sensu membrorumque vsu destitutus, mensum totum iacuerit; forbitiunculisque tantum tenuissimis egre animam tenuerit. Cum primum melius habere cepit, diuina monita intelligens, non ultra differendum

ratus, non se voti vinculo adstrinxit, receptaque valetudine fidem Deo datam liberauit.

Quo circa non est differendus in Religionem ingressus, tum ne preoccupatis morte hoc beneficio priueris, tum, ne manendo in seculo, pluribus te peccatis seculi oneres, tum ne perdas innumera merita obedientiae & aliarum virtutum, quas confert status Religiosus. Nam ut dixit Deus Pater S. Catharinae Senensis: *Homines mundi, sunt velut animalia bruta, sine freno, quia carent obedientiae freno. & ita currentes vadunt de malo in peius, de peccato in peccatum, de miseria in miseriam, de tenebris in tenebras, de morte in mortem, donec adducantur ad foueam extremitatis vltima mortis, cum verme conscientiae, qui semper eos consumendo rodit: & quamuis adhuc possint ipsi obedientiam resumere, volendo videlicet obedire praeceptis in lege scriptis, habentes tempus, amaro corde dolentes, ex eo quod inobedientes (diuinae vocationi) existerunt, tamen est valde difficile propter longam peccandi consuetudinem: & ideo nullus pia differendo confidat, quia valde periculosum est huiusmodi clauem obedientiae velle tempore mortis assumere, in tanta extremitate, licet possit, immo debeat in me quotidie sperare, donec est in vita praesenti; tamen, ut dixi, discriminosum est, vnicuique differre vitam inordinatam emendare, expectando tempus quod non habet, nec est in potestate sua, & perdendo tempus ei gratis concessum. Sed quid est in causa huius detrimenti & huiusmodi cacitatis eorum: scilicet, quod non cognoscunt huiusmodi thesaurum. Et infra: *Osulti & insensati* (alloquitur Deus Pater seculares) non differatis ulterius egredi de luto peccatorum & immunditiarum, quia videris vobis valde iucundum iacere velut porcos in faeni lato se circumuolentes, ita facitis, & vos in luto carnalitati. Et infra: *Sumatis obedientiam clauem, nec ambulatis vltra cum cacitate tali, neque cum huiusmodi frigida tepiditate, immo cum seruiore charitatis hanc obedientiam seneatis in corde & opere, ut vna cum obseruatione legis in sine gaudeatis aeterna felicitate.**

dialog. c.
156.1. mod.
1. 1. 1.

192.

Quartus modus faciendi bonum ante ingressum in Religionem est, velle illam ingredi bono fine & modo, & constanti voluntate.

Quoad primum, bonus finis in eo situs est, ut velit eam ingredi, & postea in ea viuere & perseuerare, cum animo perfectissimè viuendi & quamplurima amoris proprio insipida ab omnibus patiendi. Alioqui nisi haec duo intendat, inquietissimè viuet ob multa quae solent accidere aduersa, & non assequetur finem Religiosi status, qui est acquisitio perfectionis, seu, ut philosophica phrasi utar, continua tendentia ad perfectionem Euangelicam, acquirendam in gradu altiore, quam à bonis secularibus acquiratur. Hoc est quod suo modo Christus D. Religiosis praescripsit, imperfectione autem modo secularibus. Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me. Quibus verbis tres perfectionis modi vel gradus indicantur: Sui abnegatio, Crucis baiulatio

Luc. 9. 23.

193.

latio assidua, & Christi D. per imitationem eius virtutum & perfectionis, sequela. Abnegatio sua, consistit in duobus. Primo, Vt secularis viuens in seculo, & Religiosus in Religione, vitia quibus antea fuit deditus deserat; dum Christum vult sequi, Relinquamus nos ipsos, inquit S. Gregorius D. commendatam, quales peccando nos fecimus. Qui superbus fuit, si conuersus ad Christum humilis factus est, semetipsum reliquit. Si luxuriosus quisque ad continentiam vitam mutauit, abnegauit vitium quod fuit. Hoc modo se Paulus abnegauerat, qui dicebat, Vno ego iam non ego. Exinctus quippe fuerat, seuus ille persecutor, & emere coepit pius pradicator. Secundo, Abnegatio consistit in quodam sancto odio sui, & morte ciuili, vt non offendatur, nec turbetur vllis aduersitatibus vel molestiis, vnde cunq;e proueniant. Si intelligis, inquit S. Chrysolomus, quid sit alium abnegare, tunc recte percipies, quid sit abnegare semetipsum. Qui alium abnegauit, si eadem eum virgum videat, si cohereri videntis, & quicquid aliud eum mali percontigerit, non occurrat, non auxiliatur, non solumur, nec prorsus vlla modo mouetur, seu ille, qui penitus ab eo alienatus sit. Sic igitur nullo pacto corpori nostro parere, vult, vt neque si cadatur, neque si pellatur, neque si iratur, neque si quid aliud huiusmodi patiatur (scilicet, incommoditates in victu, vestitu, habitatione, laboribus, officiis, irrisiones, aculationes, contemptum, calumnias, degradationes, non promotiones ad speciosa) et parcamus.

hom. 32. in Euang.

hom. 56. in Matth.

194.

Ser. 1.

Ser. 1. de modo bene viuendi. S. 2. de S. Andrea.

de inter. conflictu. cap. 18.

Gal. 6. 14. S. 32. de sanctis.

Porro crucis baiulatio quotidiana, hoc est assidua, sita est in mortificatione perpetua carnis & animæ, tum non permitiendo corpori & animæ quicquam facere Deo displicens, tum ex supererogatione, voluntarie carnem affligere discretè rebus ei molestis, & animo desiderare omnes possibiles seu molestias aduersitatum & persecutionum quibus pietatis cultores eximij exagitari solent, & dum ingruunt, æquo eas animo propter Deum tolerare. Quid est aliud crux, inquit S. Dorotheus, quam vera mortificatio, que à nobis exigitur per fidem quam habemus in Christo. Qui crucem portat, ait S. Bernardus, debet mundo mori. Nam crucem ferre, est semetipsum mortificare. Et alibi, citato hoc loco Euangeliste, loquitur: Ac si dicat: Qui me desiderat, se despiciat: qui vult facere voluntatem meam, discat frangere suam. Sed continuo bella insurgunt, armantur protinus aduersus nos inimici. Et nos armemur contra: imitemur arma Regis nostri, vt tollamus & nos crucem nostram: in qua de inimicis omnibus triumphemus.

Crucem tollere, inquit B. Laurentius Iustinianus, nihil est aliud, quam carnalibus desideriis que aduersus animam militant, reluctari. Talia autem desideria sunt, & que nos ad peccata inclinant, & à bonis abducunt, & que nos ad impatienter ferendas aduersitates incitant. Cum Paulus dixit: Mihi mundus crucifixus est & ego mundo, inquit S. Augustinus: hoc dicit, vt intelligas, crucem non si-

gni esse patibulum, sed vita virtutisque propositum. Sequela autem Christi, consistit in imitatione eius virtutum, & prorsus in imitatione modi viuendi illius, quem tenuit in hoc mundo, qui situs est, in tolerandis tot aduersis in omni materia, & in operando omnia perfectissime, iuxta id quod de se dixit: Ego qua placita sunt ei facio. Ioan. 8. semper. Ex quo viuendi & operandi omnia perfecte modo sequebatur, vt inimicis suis audacter dixerit paulo post: Quis ex vobis arguet me de peccato? Ipsum sequaris, inquit S. Chrysolomus, vt scilicet propter ipsum omnia sustineas, atque omnium virtutum numerum habeas. Is enim Christum sequitur, qui non in periculo modo (scilicet, tempore aduersitatum, & persecutionum omniumque molestiarum, quæ adducunt ad periculum, Deum impatientia, & imperseuerantia in Religioso statu offendendi) fortitudinem adhibet, (tolerando patienter omnia) sed modestiam, sed humilitatem, & omne genus sublimioris Philosophia (hoc est Euangelicæ perfectionis) complectitur. Id enim est, rectè Dominum sequi, vt & propter ipsum sancta sufferas, & alias virtutes non negligas. Præceteris autem virtutibus resoluat se ingressurus Religionem perfectissimè Superioribus obedire, & in illis totam voluntatem propriam ac iudicium & omnes actiones suas & ipsos quoque conatus ac vires suas à Superioribus dirigendas, tanquam à Dei Vicariis, Deo donare, & in humilitate ei seruire. Præclare hac de re Deus monuit per S. Catharinam Senensem, cui hæc dixit: Notandum est, quod ille qui vult Ordinem aliquem sanctum ingredi, debet incedere cum lumine sanctissime fidei, cum quo lumine cognoscat, quod eum oportet occidere propriam voluntatem, gladio videlicet odij cuiuscunque sensitivæ passionis, in sponsam, illam assumendo, quam ei assignabis charitas vera, atque sororem suam. Sponsam intelligo obedientiam veram atque promptam cum sorore sua atque nutrice humilitate, quia si non haberet iuxta se nutricem istam obedientiam, proculdubio fame deperiret. Quoniam in anima, vbi non est virtus humilitatis, obedientia subito moritur. Humilitas vero sola non ambulat, immò secum debet habere omni tempore, seruan vilitatis, semetipsum pariter & omnia contemnendo. Nam anima que se vilipendit, non appetit honores, immò dedecus atque contumelias. Et ita mortua debes ire latenter ad nauiculam approbata Religionis, cœm est in acate congrua.

Propter hos ergo fines debent ingredi in Religionem, qui ad eam à Deo vocantur. Et quod Spiritus S. dixit olim: Fili accedens ad seruitutem Dei, sit in iustitia & timore, & prepara animam tuam ad tentationem, hoc sibi propriè dictum ij putent, vt inquit in seruitio Dei ac statu Religioso non expectent mundanos fauores & delicias, sed tribulationes & cruces perpetuas, à superioribus & æqualibus & inferioribus, quibus Deus dilectos suos, & purgare à peccatis & solidare in virtutibus, aut augere incre-

195.

Ioan. 8.

Ioan. 8.

46. hom. 56. in Matth.

194.

1. Tim. 11.

dialog. cap. 159.

Ecc. 1. 2. 11.

incrementa meritorum & coronas gloriae celestis preparare solet.

Quapropter valde imprudenter faciunt ipsi Patres spirituales vel Directores animarum ad Religiosum statum aspirantium, qui, ut alluciant iuvenes ad vitam Religiosam amplectendam, promittunt illis montes aureos, res speciosas, & amori proprio gratas, dum enim contraria in Ordine quem elegerunt experiuntur, turbantur, tentantur, dicunt se esse deceptos, se non sperasse talia, & saepe his tentationibus impugnant, vel inquietissimi viunt, vel ad seculum redeunt, nolentes quotidie Christi crucem portare, quia se eam portaturos non praevideant, vel non erant à suis spiritualibus magistris praemoniti. Praemoneo igitur ego eos qui vocantur à Deo ut bene ponderent Dei, & hominum monita quae nunc adferam, ac iuxta illa se ad amplectendum statum religiosum resoluant.

Quia eras acceptus Deo, necesse fuit ut tentatio probaret te. Quocirca merito dixit in quadam concione S. Leo Papa. Nunquam desit tribulatio persequutionis, si nunquam desit observantia precatis. Dominus enim in exhortationibus suis dicit: Qui non accipit crucem suam & sequitur me, non est me dignus. Hoc autem non praevideat felicitati status religiosi & sanctitati. Bene enim dixit S. Augustinus: Ad quamcumque professionem te converteris, para te pacifilos: (hoc est, amicos in speciem fauentes tibi, te laudantes, tibi benevolos, sed in absentia, te irritantes, te traducetes, tibi detrahentes, te accusantes iniquè) alioquin si te non paraveris, invenies quod non sperabas, & deficies, aut perturbaberis. Hoc est, si te non resoluveris eo animo Religionem ingredi, ut ad Christi exemplar patiaris quamplurima & à superioribus ei ab aequalibus, & ab inferioribus, vel deficies, non perseverando in Religione, vel in perpetua perturbatione animi vitam deges infelicissimam. Prepara ergo animam tuam ad tentationem, volens Religionem ingredi, & hic sit inter alios finis tuus praecipuus, mundum deserere, statum religiosum amplecti, in Christo Domino fias quā simillimus, qui, ut ait B. Laurentius Iustinianus, propterea se voluit transformare in singulos, ut charitatis compagine singulos reformaret in se, conformaretque sibi. Fecit se sicut te, ut te faceret, sicut se. Hoc est, ut de eo loquitur Isaias Propheta: Despectum, & novissimum virorum, virum dolorum, & in despectum, ut nec reputaverimus eum. Hæc desideras? ad hæc te prepara, & sic eris verum & vitium membrum Christi in statu religioso.

Tertium quod ad hunc quartum modum faciendi bonum ante ingressum in Religionem necessarium est, ut eam constanti voluntate quegas: tum non cedendo minis vel illecebris re ab ea retrahentium, aliisque tentationibus, tum perseverando in hoc sancto proposito, etiam si non statim admittaris à Superioribus Ordinibus, qui vel probandi feruoris & constantiae tuae causa, vel ob angustias loci, vel alias ob causas, quandoque non statim admittunt, vel expectate iubent. Sancta enim desideria, ut ait S. Gregorius, dilatione crescunt: si autem dilatione desistant, desideria non fuerunt. Et ut scripsit S. Ambrosius: Quo diutius abest, quo desideratur, eo expectantis desideria, maiori quadam vi amoris ignescunt. Caro deficiit sed cupiditas alitur & augetur. Immo & meritum perseverantis in bono proposito voluntatis. Scribit S. Iohannes Climacus de Isidoro quodam Alexandrinae civitatis primario, quia cum seculo abrenunciaturus ad cœnobii praesidem venisset, ait ad eum: si reuera Christi iugum tollere decrevisti, volo, ut ante omnia te obedientiae laboribus exerceas. Cui ille: sicut, inquit, fabro ferrum subiectum est, ita & ego à sanctissime, me ipsum obedientiae expono. Quo ille responso gratissimoque exemplo curatus, continuo Isidoro exercitii manus admovit, ut ferro,

Tob. 12. 13. 8. 9. de quadrag.

conc. 1. 2. Plal. 36. col. 2.

Falic. 2. mor. c. 12.

Isai. 53. 3.

hom. 25. in Huang. in Plal. 118. in Defecit in salutare tuum.

gr. 4. col. 4. in fol.

Recl. 1. 1.

Tim. 1. 1.

Quod in sapient. non cadit in terra. c. 19.

Pal. 2. 6.

Prou. 3. 11.

Hebr. 12. 6.

Volo, inquit, frater ante monasterij ianuam exissas, omniumque ingredientium & egredientium pronolatus genibus dicas: Ora pro me pater, quoniam peccator sum. Sic autem ille obediuit, sicut Angelus Domino. Itaque cum septem annos illic peregisset, atque ad profundissimam humilitatem compunctioneque, peruisset, uoluit Pater post incomparabilem uiri tolerantiam, cuius superiori tempore aptum documentum dederat tunc fratribus connumerare, & ut reuera dignissimum, etiam Ordinatione, (hoc est promotione ad Sacerdotium) honorare. Verum ille plurimum multorum & mei ipsius precibus apud Patrem (hoc est, Monasterij superiorem) egit, ut ibidem illum fineret, sicut hactenus fecerat degere, cursumque suum perficere: intelligens, neque obscure his uerbis significans (diuinitus enim agnouerat sibi mortem imminere Deo hoc modo eius constantiam in sancto proposito & obedientiam remunerante) finem suum ac uocationis diem (ad caelestem gloriam) imminere. Quod & factum est. Nam cum in ipso Ordine illum permanere Magister permisisset, post decimum diem per abiectiorem & ignominiam gloriosissime migravit ad Christum. Postque septimum dormitionis suae diem, ianitorum quoque monasterij, uis ei promiserat, assumptis. Interrogauit ego (cum adhuc uideret) magnam hunc praclarum uirum quid cogitaret cum ad portam moraretur, tandem Inquit, hoc existimabam, quod pro peccatis meis essem uenditus. Unde cum amaritudine summa & uolentia & sanguine pronoluebat omnium pedibus. Vix annum impleueram, cum sine morore iam in faciebam, mercedem a Deo tolerantiae, expectans Impleto autem rursus anno alio, toto affectu cordis indignum me ipsum existimare coepi conuersatione monasterij, patrumque aspectu & contubernio, diuinorumque participatione sacramentorum: indignum item, qui in alicuius faciem intenderem. Quocirca defixis in terram oculis, nec ab oculis discrepante animo, intrantes atque exeuntes, ut pro me orarent, deprecabar. Et hic erat antiquus mos in ueterum monasteriis nullum admittendi statim, sed aliquam diu pro foribus exubantes probandum, ut demonstrarent indicium perseverantis ac desiderium sui pariterque humilitatis ac patientiae: immo iniuriis & exprobrationibus multis de industria afficiendi: ut testis est Cassian. l. 4. de Inst. c. 3. Imò Deus ipse in Regula per Angelum S. Pachomio tradita praescripserat articulo 26. ne uolens saeculo renunciare, & fratrum aggregari numero, intrare monasterium, permitteretur, sed maneret paucis diebus foris ante ianuam, & quaedam doceretur, & sui experimentum daret. Quocirca horum sanctorum exemplo si non statim admittentis, constanter perseuera, & ut monuit Spiritus S. per S. Dauidem Psal. 26. vlt. Expecta Dominum, uiriliter age: & confortetur cor tuum, & iustitiam Dominum. Patientia enim uobis necessaria est, ait Apostolus Hebr. 10. 36. ut uoluntatem Dei facientes, reportetis promissionem. Adhuc enim modicum aliquantulum qui uenturus est, ueniet, & non tradabit D. Iesus te suis filiis aggregaturus.

Alterum ad hunc quartum modum faciendi bonum necessarium ante ingressum in Religionem, est, ut bono modo ingrediantur. Bonus autem modus duo praecipue postulat, *Primo*, ne, ut multi solent, immediatè ante ingressum in monasterium, grauibus se contaminent sceleribus completè ebrietatis & luxuriae. Cum enim diuina egeant benedictione & pro felici ingressu & pro reliqua uita sanctè in Religione tradenda ad mortem, non debent Deum irascere notis sceleribus, quae & Dei benedictionem auerunt, & maledictionem accersunt, & ponunt obstacula diuinæ gratiae auxiliis ad eodè ad hoc necessariis.

Secundo, ne temporalem substantiam quam in saeculo aliqui habent, ante ingressum dissipent, partim donando amicis & consanguineis, partim expendendo in luxu & comotationibus. Quod vitare debent duas ob causas. *Primo*, ut si fortè non perseuerauerint in Nouiciatu, post reditum ad statum saecularem, habeant quo se sustentent, & non mendicent. *Alter* causa est, eaque potior, ut in Religionem inferant quicquid possunt, à qua sunt alendis, & uelendi & curandi in morbis, tota uita. Quamuis enim charitas Religiosa non sit defutura iis quoque qui nihil intulerunt secum, tamen dubium non est, quin habituri sint Superiores Ordinis, etiam ex hoc capite maiorem respectum illius, qui non suam tantum personam, sed rebus quoque suis Ordinem illum ditauit. Ego sanè ualde edificatus fui Posnaniae, cum frater cuiusdam eius primarij pium, quoddam & arctum monachorum monasterium ingressus, non satis putans se aliquot millia florenorum secum intulisse in illud monasterium, inde iussit è domo sua adferri lectulum ligneum tornatilem (qui solet in Polonia dissolutus, portari in curru, pro commoditate dormitorum saecularium, item rudem telam, quae infernè lectulo affixa clauiculis, fulera lectulum sustentantia tegebantur, denique paruum malleolum quo exigui clauiculi patietibus infigi solent. Et quāuis audirem alios id cuidam auaritia, seu nimie cupiditati adscribentes, existimaui tamen, id ex uero & solido & bono amore sui Ordinis, què nouus tyro amplectebatur, hoc esse profectum. Et proculdubio Deo gratam oblationem fuisse, qui tanti fecit duo minuta illius uidae Euangelicæ in gazophylacium illata. Memini me legisse Romæ ante 40. annos, in quodam processu pro S. P. N. Ignatij Canonizatione, Autoritate Ordinarij facta, audito: fuisse in caelo à quadam persona Sancta Angelorum cantus, ob eleemosynam pauculorum cruciferorum seu grossorum, cuidam nostro Collegio (ni me fallit fenilis iam memoria, Burgensi) datam, quanto ergo magis placebit Deo id, quod cum sua persona inferret is, qui mundo ualedicens, nil mundo quem deserit, relinquit, sed totum saeculum

secum dat Deo, in illo Ordine quem amplectitur, tanquam dotem sponsæ suæ Religioni.

CAPVT DECIMVM QVINTVM.

Frequens confessio & communio, & collocutio cum Patre spirituali, & diligentior Dei cultus, ac meditatio rerum diuinarum, cuius adolescenti necessaria, maxime de statu religioso deliberanti.

100. Tertius modus faciendi bonum, necessarius ei, qui vult ingredi Religionem, est, frequenter confiteri & S. Eucharistiam suscipere. Quod si quaras, quàm frequenter id faciendum sit. Respondeo, saltem quauis hebdomada id est faciendum, duas ob causas.

Primò, Vt beneficio horum Sacramentorum præfereris à lapsu in peccata mortalia, quorum habes quotidianam occasionem manendo in seculo. Inter effectus enim SS. Eucharistia, vt ait S. Bernardus, vnus est præseruare hominem à consensu in peccatum graue. Sedat enim, inquit S. Cyrillus, cum in nobis maneat Christus, fauientem membrum nostrorum legem, pietatem corroborat, ac perturbationes animi extinguit. Et S. Thomas per sanctâ Euchar. dicit, carnis fomitem minui. Fomes autem, est causa multorum peccatorum. Et quâuis multi post susceptam Eucharistiam, soleant labi in peccata mortalia, ex libertate proprii arbitrij, & mala consuetudine, tamen in multè plura laberentur, si SS. Eucharistiam rariùs susciperent: cuius beneficio, vt & confessionis, sensim minuitur peccatorum numerus, & tandem homo, peruenit ad viuendum sine vilo peccato mortali, vt docet experientia multorum, qui deuotè accedunt ad sacram communionem, & eâ susceptâ, diutius se continent in oratione & gratiarum actione, & non proripiunt se statim ad profana negotia studiorum, vel colloquiorum non necessariorum, vel ad otium & recreationes inanes. Et ita verificatur illud dictam S. Ambrosij, citatum à S. Augustino: Christi caro damnat peccatum, quod nascendo non sensit, qui moriendo crucifixus, vt in carne nostra, esset iustificatio per gratiam, vbi erat ante collusio per culpam.

Secundò, Necessaria est frequens confessio & communio, ad conseruandam gratiam vocationis, & ad obtinendum faciliùs & citiùs ingressum in Religionem. Mouetur enim Deus ad hoc, dum videt piè & deuotè frequentari ob eius amorem, & studium perfectionis vitæ, hæc saluberrima Sacramenta: per quæ, cum augeatur gratia, fit homo magis Deo acceptus, ac proinde mouet Deum, vt eum magis amet, & in bono promoueat. Delectatur enim Christus D. magnopere, cum Sanctissimum eius corpus sumitur in sacramentali communionem. Decla-

rauit hoc ipse S. Gertrudi Benedicte, quæ cum dixisset Domino: Quid in me omnium creaturarum perispemate poteris inuenire, in quo taliter delecteris; & hoc amplexibus & osculis sponsalis blandi talis æquis parare digneris? Respondit Dominus: Hoc, inquit, quod solies tibi communico in Sacramento altaris. Et in hoc ego in infinitum plus delector, quam omnes simul, qui vnquam in humanis amplexibus & osculis sine delectati, potuerunt experiri. Nam delectatio amplexuum & osculorum humanorum, vilis est, & cum tempore transit: suauitas verò vnionis illius, qua ego me tibi communico per Sacramentum Altaris, nobilissima est, nec vnquam deficit aut reforescit, sed quantò sapius reuocatur, tantò efficacius viget in æternam.

Quartus modus faciendi bonum necessarius ei qui vult ingredi Religionem, est, vt frequenter adeat suum Confessarium, vel alium Directorem vocationis suæ, & cum eo colloquatur de rebus spiritualibus. Hoc enim modo agendo cum illo, tria consequetur bona. Primò, Constantis permanebit in sua vocatione, & animabitur contra tentationes, quæ tunc exurgere solent. Secundo, magis ac magis accendetur ad vocationem executioni mandandam. Tertio, excitabitur ad vitam in seculo purius & perfectius instituendam: atque hac ratione se melius disponet ad ingressum Religionis. Nam sicut corpus indiget sensibili cibo, inquit S. Chrysostomus, ita & anima quotidiana spiritualium ciborum resuscitatione, vt roborata aduersus carnis insultus, & continuum bellum quo vrgetur, resistere possit: quod periculum sit, ne in seruitutem redigatur anima, si vel parum desideres esse voluerimus. Proinde B. Moyses dicit: Cum comederis & biberis & satiatus fueris, memor esto D. Dei tui. Vides, quomodo & tunc potissimum congruit, post sumptum corporalem cibum, spirituale conuiuium proponi, (scilicet, colloquium, de eo enim ibi loquitur) vt non post satietatem cibi corporali, anima torpere & deseri fieri incipiens, in perniciem aliquam ruat, & locum det diaboli machinationibus, qui nullo non tempore obseruat, num ferire commode queat.

Præterea, cum is qui vocatur ad Religionem, debeat in seculari statu existens, disponere se ad talem viuendi modum, qualem debet tenere post ingressum in Religionem, cum ibi debeat sæpè adire Patrem suum spirituales, pro colloquiis spiritualibus, hoc ipsum nunc inchoet, dum viuunt in seculo, quia magis indiget eius spirituali ope, quàm in Religione, ob maiora pericula & occasiones peccatorum quæ sunt in statu seculari. Sicut nautis perito gubernatore instructa, inquit S. Ioannes Climacus, facile ad portum peruenit, sic animam qua pastorem bonam delegerit, licet per se rudis est (vti sunt ordinariè seculares iuuenes) aut etiam vitii prauisque moribus onusta, facile verum celestis gloria portum assequi. Ve contra, sicut qui ductore caret, etiamsi sapiens sit, sapè tamen errat in via, sic qui suam voluntatem ac iudicium

64. de
cena Do-
minali. 4.
in lecto.
cap. 17.
17. 9. 7.
26. 23.

Ambr. l.
de pacit.
lib. 1.
cap. 13.
ocor. l. 1.
cap. 1.
lib. 1. c. 1.

1. s. 130.
in fin. diu.
pict.

202.

hom. 10.
in Genes.

Deut. 8.

8. 25.